chuyện Phong-Hóa

CÁI BÁNH NGỌT

TRẦN-TIÊU

Bạn bè Văn-Lâm đều công nhận rằng suốt trong ba bốn tháng gần đây, ngày nào cũng cứ vào khoảng năm giờ chiều là không hẹn gặp Văn-Lâm ở nhà. Nếu ra một vài lần thì sự đó chỉ là một sự ngẫu nhiên. Hôm nào đến chơi vào giờ ấy cũng thấy Văn-Lâm vắng nhà, thì tất cho là một thói quen: năm giờ chiều, Văn-Lâm phải đi chơi mất, cái đó đã thành lệ. Đã thành lệ nên trời đóng mưa giăm cũng phải khoác áo tơi ra đi.

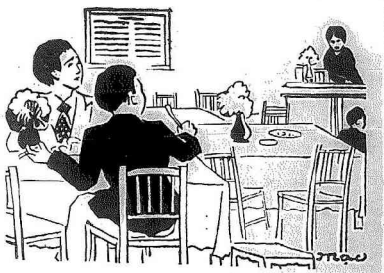

Nhưng đi đâu?

Mấy người bạn thân hỏi nhau, rồi tự mình rồi xét. Thì hôm nào cũng thấy Văn-Lâm thung thăng kéo bộ từ nhà lên phố H. K. vào hiệu bánh ngọt, ăn vài cái bánh, uống chén chè tàu hay chai nước chanh.

Ấy ra từ khi Văn-Lâm ở Pháp về đã nghiện cái hiệu bánh ngọt năm giờ. Cái hiệu bánh ngọt năm giờ nó đã cũng với hiệu cơm sáng, hiệu cơm chiều trở nên một sự cần phải có trong cái đời vật chất của Văn-Lâm.

Một hôm Nguyễn Quân đến chơi Văn-Lâm vào lúc bốn giờ chiều, cố ngồi nói chuyện giảng giải, xem Văn-Lâm có quên mà chịu bỏ một hiệu bánh ngọt chăng? Nhưng không, dù câu chuyện của bạn có làm cho mắn mà lắm thì, cái sức mạnh của thói quen vẫn thắng. Năm giờ kém hai mươi, Văn-Lâm ngắt câu truyện của bạn bằng một tràng cười hoà nhã:

— Xin anh thứ cho, tôi phải đi dăng này một lát. Hoặc giả anh muốn cùng đi chơi với tôi thì càng hay.

— Không có điều gì bí mật chứ? Nguyễn-quân mỉm cười đáp lại bạn, rồi chăm chăm nhìn xem bạn có đổi sắc mặt không? Nhưng Văn-Lâm vẫn thản nhiên, ung dung trả lời:

— Đối với anh, tôi lại còn điều gì bí mật nữa!

Trong khi đi đường, Nguyễn-quân muốn dò ý bạn, thốt nhiên hỏi:

— anh có nghiện một thứ gì không?

— Không... Trừ ra có thuốc lá là khi buồn muốn hút chơi để thỏ khói ra mà nhìn thì có, chứ cũng không thực nghiện.

Lúc đó hai anh em bạn đi vừa tới hiệu bánh ngọt, Văn-Lâm mời bạn:

— Ta vào đây ăn bánh đi.

— Thế nào? Anh không nghiện bánh ngọt à?

— Ai lại nghiện bánh ngọt bao giờ!

Trong cửa hàng bánh, ở giữa có một cái tủ giải có kính bọc trong quanh. Hai bên bầy hai hàng bàn ghế. Văn-Lâm mời bạn đi sâu vào tận trong ngay liền bên cạnh chỗ bà trả tiền, lúc đó không có ai.

Hai người ngồi ăn bánh cười đùa vui vẻ. Bỗng Nguyễn-quân thấy bạn ngừng bặt câu chuyện đương nói giờ, mắt chăm chăm nhìn vào phía bàn trả tiền. Ngừng đầu lên thì gặp cặp mắt của một cô con gái ngồi sau bàn. Người cũng có nhan sắc, nhưng không lấy gì làm đẹp lắm, chỉ được đôi con mắt sắc mà rất sáng, nhìn ai như muốn thôi miên người ta.

Nguyễn-quân nghĩ thầm: « Bây giờ ta mới biết vì sao bạn ta cứ đến năm giờ là phải đi. Thì ra anh này!... »

Tối hôm ấy Nguyễn-quân lại đến chơi với Văn-Lâm gợi chuyện về ái-tình mà hỏi bạn rằng: anh có yêu ai không?

— Trước khi sang Pháp, tôi có yêu một người, nhưng hiện giờ thì tôi không yêu ai.

— Chắc không?

— Lại không chắc!

— Thế cô bán bánh ngọt?

— Anh này mới tò mò thế!... Sao anh biết tôi yêu?

— Không yêu mà lại nhìn chòng chọc người ta như thế

— Tôi bảo tôi không yêu là tôi không yêu, và tôi nhắc lại lần nữa rằng tôi không yêu ai...

— Lạ nhỉ!

— Thì có gì là lạ! Anh với tôi vào ăn bánh. Cô hàng có cái cặp mắt và cái giọng nói hay hay khiến anh em mình lưu ý tới...

Nói đến đây, Văn-Lâm hỏi bạn:

Anh có ngắm cái cặp mắt nó không?... Lại cái dọng khàn khàn. Giống nhỉ...,

Giống cái gì? Giống ai? Linh hồn anh như bị hình ảnh người ta thôi miên. mà bắc tôi không tin rằng anh yêu người ta thế nào được.

— Thế nào là bị thôi miên?

— Không bị thôi miên mà cứ nhắc mãi đến cặp mắt và tiếng nói người ta.

— Câu chuyện lạ lắm, anh ạ. Để tôi thuật lại anh nghe.

— Ừ, có thế chứ.

— Thì anh hãi hãy kiên tâm tôi rồi. Để tôi kể xong câu truyện, rồi tùy anh muốn cho yêu hay không cũng mặc

Nằm ấy, tôi còn đương tòng học tại trường Pháp chính. Về độ nghỉ hè tôi ra Đồ-Sơn nghỉ mát, lên cạnh buồng tôi thuê, có một bà quan ra tắm bể với hai người con gái. Người bé, nhan sắc cũng tầm thường thôi, nhưng người chị thì đẹp lắm, đẹp lộng lẫy, nhất là cặp mắt sắc và sáng...

— Chính là cô hàng bánh phải không?

— Không phải thì để tôi kể nốt câu truyện đã nào!

Chả lăng giềng khi gặp nhau chào hỏi một đôi câu, rồi dần-dà, thỉnh thoảng bà có tìm tôi sang đánh tổ-tôm. Lúc bấy giờ tôi hồi thăm mới biết bà là bà ấn, quan ấn đã về hưu, và hai cô con gái chưa có chồng.

— Thế lúc bấy giờ đã yêu cô nào chưa?

— Sao mà anh nóng quá thế,,, Tôi xin thú thực rằng tôi rất ghét cờ bạc, nhưng hồi đó tôi hàm tổ-tôm lắm. Có lẽ chỉ vì có Tuyết(tên cô chị là Tuyết). Hôm nào bà ấn không cho tìm tôi, thì tôi bắn khoăn khó chịu, chả muốn làm gì, bỏ cả tắm bể.

Bà ấn tính tình nhã nhặn, mà đối với con gái hình như dễ dãi quá. Thường thường hai cô bắc ghế ngồi mách bài tôi, cười cười nói nói tự do mà bà cũng không hề ra chiều chướng mắt. Có khi cô Tuyết thấy tôi đánh cây bài nào thấp vội kéo hẳn tay tôi lại, bà ấn trông thấy cũng coi như một sự tự nhiên.

Cứ chiều bà ấn giữ tôi ở lại ăn cơm. Hôm ấy, hai cô, mà nhất là cô chị xuống bếp săn sóc cơm nước rất là cẩn thận. Thành thử thiếu hai người hộ vệ, tôi chén quá, ngồi ù dũ, ăn bốc nẻ đồi.

Cơm xong bà ấn với hai cô ra bách bộ ngoài bãi cát, rủ tôi cùng đi, chuyện trò vui vẻ. Bà ấn hỏi thăm dồn sự học hành và dường gia-thất của tôi có về ấu-cần lắm.

Như thế trong hai tháng, tôi như sống trong cảnh mộng. Mà mộng thực! Lúc tỉnh mộng, tôi thấy tôi khổ. Lúc bấy giờ tôi mới thực hiểu rằng tôi yêu cô Tuyết,

Tôi ở Đồ-sơn về trường thấy việc học-hành tế ngắt, Tôi viết giấy trình cha mẹ tôi ngỏ lời muốn xin hỏi cô Tuyết cho tôi làm vợ. Tuần lễ sau tôi nhận được thư trả lời của mẹ tôi nói việc hỏi con quan ấn rất không nên, vì cô Tuyết là một người không được đứng-đắn. Trong thư mẹ tôi lại thuật cho tôi mấy câu truyện không hay về cái đời kỹ vãng của cô Tuyết.

Ái-tình là lẽm, anh ạ! Lúc tôi đã biết rằng đời của người tôi yêu có vết thì tôi lại càng yêu. Yêu vo, yêu vẩn nó sinh lòng ghen ghét, ghen ghét hão. Có lẽ tôi ghét lấy cả nhân loại. Mà tôi vẫn hiểu rằng thế nào tôi cũng không lấy được cô Tuyết, dù cha mẹ tôi cho phép tôi lấy tôi cũng từ chối. Song tuy thế mà tôi vẫn yêu, mà tôi càng yêu...

Đối với tôi cuộc đời tế ngắt, việc học chán nản, tôi liền xin phép cha mẹ tôi bỏ trường pháp -- chính để sang Tây tòng học. Cha mẹ tôi thấy tôi cả quyết muốn sang Pháp để thi đậu Cử-nhân, cũng vui mừng cho tôi đi.

— Ba năm sau, nghĩa là năm ngoái, tôi đem bằng cử-nhân luật về nước thật... Tôi hầu đã quên hẳn cô Tuyết.., mà giờ một hôm trong phòng khách một người bạn, tôi không được nghe câu truyện về gia thế hiện thời như cô, thì có nhẽ không bao giờ tôi nhắc đến cái tên Tuyết nữa. Kể cũng đáng thương chỉ trong vòng có ba năm mà quan ấn bà ấn đã mất cả, cô em đã dìlấy chồng. Còn cô chị thì nay không biết ở đâu. Hình như về ở Hưng-yên là quê hương quan ấn, và lấy chồng dâu người trong làng thì phải.

Bỗng một hôm tôi vào ăn bánh ngọt ở một hiệu...

Nguyễn quân ngắc đến đây liền kêu to lên rằng:

—À, ra người bán hàng chính là cô Tuyết,

— Không phải! Người này già hơn mong gì gặp con người ấy nữa.

Nguyễn-quân nghe câu truyện ngộ-nghĩnh, nửa vì tình tò mò nửa, vừa thương tình bạn, liền đi rò xem lai-lịch cô Tuyết sau khi cha mẹ chết thì ra sao.

Một hôm, Nguyễn-quân lẻn về tận làng quan ấn. Song những người trong họ đều nói không biết bây giờ cô Tuyết ở đâu, nghe đâu như chết rồi thì phải.

Công việc tra cứu đi gần hỏ giờ, thì một buổi chiều ngẫu nhiên Nguyễn-quân đến ăn bánh ở hàng bán bánh ngọt. Ngồi ngắm cô hàng, một tia ngờ bỗng nảy ra trong trí... Khi tàn bữa đến gần bàn Nguyễn-quân sẽ hỏi:

— Này anh, anh có biết tên cô kia là gì không?

Anh bồi bàn mỉm cười trả lời:

— Thưa ông, chỉ thấy gọi là cô Ba...,

— Thế có thấy ai gọi cô ấy là cô Tuyết bao giờ không?

— Bẩm không.

Lúc trả tiền, vì trong óc Nguyễn-quân đang nói loạn về câu truyện cô Tuyết, buột mồm hỏi cô hàng một câu vô lý:

— Thưa cô, cô có biết cô Tuyết bây giờ ở đâu không?

Cô hàng ra bộ ngạc nhiên nhìn chòng chọc vào Nguyễn-quân mà hỏi:

— Thưa ông, sao ông biết cô Tuyết?

— Tôi không biết, cũng không quen, song tôi có người bạn hiện đương tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không thấy cô ấy đâu.

— Thưa ông, có thể biết tên ông bạn ông được không?

— Ông Văn-Lâm.

— Ông Văn-Lâm à? Có phải ông ấn bánh năm ngoái không?

— Chính phải.

Hai giọt nước mắt, rơi trên hai má cô hàng. Nguyễn-quân kinh ngạc hỏi:

— Vậy ra chính cô là cô Tuyết.

Cô hàng cảm động quá, không trả lời. Thế là Nguyễn-Quân ra gọi xe đi thẳng đến nhà bạn.

— Này anh, tôi tìm thấy cô Tuyết rồi!

— Ở đâu?

— Chính cô là bán hàng bánh ngọt

— Thế à? Chắc không? Sao anh biết?

— Chắc lắm, chắc lắm, để sau tôi kể truyện anh nghe -- bây giờ hãy đội mũ đi với tôi...,

Văn-Lâm còn ngần ngừ.

— Này, nhưng mà tôi cũng đã hỏi dò, ai cũng bảo là cô ba Minh.

— Anh lẩn thẩn quá, cô ta biết anh là Văn-Lâm rồi, bao giờ nói rõ tên cho anh hay. Nếu chính thật là cô Tuyết |-- mà cái đó chắc chắn lắm thì ý anh ra sao?

— Nếu được thế, thì quăng đời cũ xóa bỏ cả, cô Tuyết đối với tôi từ trước đến sau vẫn trong sạch như người mà bấy lâu tôi mơ màng trong mộng.

Thứ kem thay phấn hiệu Velouty Dixor càng dùng mầu gia càng mỹ khi ra mưa ra nắng cũng như nhảy nằm mà cô bỏ hôi ra cũng không giảm mất mầu kem.

Có bán tế khắp mọi nơi
Mới hạ giá, lọ con 0p80. nhớ 0p60. nhớn 0p90
Bán buôn có giá riêng
Đại-lý độc quyền: LUNE FAT 23 — Rue Changeurs, Hanoi

KÝ MỘT CHỮ

LÀ CÓ BÁO XEM

Người ở Thành-phố Hanoi muốn mua báo giải hạn xin đến các hiệu sách lớn: Nam-ký, Thuy-ký, Quốc-hoa, Đông-tây, Nhật-Nam, Tân-dân, Thụ-lâm, Nam-long

Ký một chữ, trả tiền, lấy biên-lai

LÀ CÓ BÁO ĐƯA ĐẾN TẬN NHÀ

Nên mua năm; Vì có nhiều số « Đặc biệt » 12 trang bán giá cao, mà đổi với người mua năm không tính thêm.

Ai không muốn mua năm mà muốn có báo đưa tận nhà cũng xin lại mấy hiệu sách kể trên, ký một chữ, sẽ có báo đưa lại nhà. Lấy số nào trả tiền số ấy.

Ngân phiếu, bài vở, thơ từ, xin gửi:

M. NGUYỄN TƯỜNG-TAM

25, Bd. Henri d'Orléans, HANOI

Lạc con

Ai mách xin hậu tạ

Tôi là Nguyễn-văn-Bằng 42 tuổi, ở xã Phương-khê, phủ Quang-Oai, Sơn-Tây. có đứa con gái tên là Nguyễn-văn Âm lên mười tuổi, đi ngâm ngâm đen, mới trên hót lên, trong cũng ta và trắng, tâm thước cũng phải chăng.

Tôi có cho nó theo học trường Như Quỳnh (Cầu-ghênh) huyện Văn-Lâm. Hưng-yên. Vào khoảng 12 giờ ngày 25 hàng chín tây vừa qua (25-9-33) nó ra chợ Ghênh cắt tóc rồi lạc không thấy nữa. Lúc nó lọc đi có mặc cái quần nâu áo cộc trắng và đội cái mũ đ.

Thuốc-lào Đông-A

Gửi như thuốc lá
Hết ngay, tàu hết.
Bổ tôi rất tiện.
Ai muốn mua buôn
gửi thư hỏi Trần-Hiết
Ninh-Tinh-Ninh-Giang.

Vậy ông bà nào thấy đứa bé ấy lạc đâu xin sẵn lòng làm phúc mách dùm tôi, tôi xin hậu tạ. Xin viết thư về chỗ ở sau này:

M. Ng-văn-Bằng Village de Phương-khê, Phủ de Quảng-oai

M. Chiu Instituteur école Như-Quỳnh Gare Đình-dù Ligne Hanoi Haiphong